

Trosly, december 2012

Dragi prijatelji,

»Roditi se in se kljub vsem težavam in negotovostim našega ranjenega sveta roditi vsak dan znova«.

Božič je praznik rojstva upanja. Je luč na koncu dolgega predora. Pred 2000 so angeli naznanjali veliko novico, veselje za vse ljudi: rojstvo odrešenika Jezusa, čigar ime pomeni »Bog rešuje«. Dve stoletji prej je Zaharija govoril o tistem, ki bo prišel oznanjat mir vsem narodom. Izaija je govoril o otroku, ki se bo rodil, da bo vzpostavil in povsod utrdil pravičnost, čas, ko bo »volk prebival skupaj z jagnjetom ali otrok bo položil svojo roko na gadje gnezdo. Ne bo več zla in ne nasilja na moji sveti gori.«

Upanje o miru je v srcih vseh ljudi na zemlji. Mir! Mir! Mir srca, mir v družinah, mir v vsakem narodu, med narodi.

Mir bo prišel, ko bomo mi vsi videli v drugih in predvsem tistih, ki so drugačni, kar je lepo, dobro in resnično, vse kar je od Boga.

Ali lahko moj pogled v dobroti in brez obsojanja sovražnika spremeni v mojega prijatelja? Zato mora biti moje kamnito srce spremenjeno v meseno srce. Kamnito srce je grajeno na strahu. Ali ni prav strah velik sovražnik miru?

Barka in Vera in luč želita biti tam, kjer se kamnita srca, osnovana na strahu, spreminjajo v mesena srca. Naše skupnosti so prave šole, kjer se učimo ljubiti in živeti nežnost.

Zagotovo življenje v skupnosti spremeni osebe z vidno prizadetostjo, kakor tudi asistente, prijatelje in tiste z manj vidno prizadetostjo. Ljubezniv pogled Marie-Jo z njenimi velikimi očmi in vsakodnevnimi težavami v življenju spreminja tiste, ki se ji približajo in se srečajo z njo.

Marie-Jo

Naše skupnosti, ki združujejo tako različne ljudi, so poklicane, da postanejo kraji spreminjanja, miru in edinosti. Mnogi asistenti doživljajo globoko notranjo preobrazbo od

glave do srca. V glavi so pogosto zadržki. Tisti, ki ravna po razumu, se pogosto čuti nadrejenega: kjer je nered, zna in želi vzpostaviti red. Tisti, ki ravna po srcu, razsvetljenem z resnično ljubeznijo, želi najprej živeti odnos uboštva. Odnos zahteva poslušanje, sprejemanje, rojstvo zaupanja, razumevanje trpljenja in potrebo po drugem, spoštovanje njegove zgodbe. Gotovo je v naš svet polno razdorov in zidovi nas ločujejo. Strah gradi zidove osame, ločitve. Ločitev prinese seboj sum, sum sovraštvo, sovraštvo vojne.

Mir, po katerem nas tako zelo žeja, se zdi tako daleč. Kot da se prerokbe o volku in jagnjetu se oddaljujejo.

Namesto naslovov v časopisih, ki pogosto obveščajo o katastrofah, poslušajmo moše in žene, ki po malih stvareh, malih vsakodnevnih odpuščanjih sejejo mir. Malo pred svojo smrtjo je Etty Hillesum rekla: »Želiš biti balzam za toliko ran.« So Izraelci, ki se povezujejo s Palestinci in iščejo poti dialoga in razumevanja. Izzeldin Abuellaish je po usmrtitvi svojih sinov v Gazi rekel: »Ne bom sovražil!«

V šolah so tudi mladi, ki jim je bolj za delo za mir kot za nasilje. Vedno več je moških in žena, ki v iskanju rešitev sporov, izbirajo pot nenasilja in nasprotujejo nasilju z ljubeznijo.

Patrick Mathias

Patrick Mathias, ki je bil 22 let naš psihiater, je govoril o ljubezni kot o velikem znamenju zrelosti človeštva: »Glej, poslušaj in sprejemaj drugačnega s spoštovanjem in ljubeznijo.« Ljubezen osvobaja in daje življenje. Najmočnejše znamenje ljubezni je otrok, zvit v naročju svoje matere. Etty Hillesum pravi, da moramo vedeti, da smo skriti v božjih rokah. V božičnih dneh rad prebiram Sveto pismo.

Ali ne, da bo mir prišel, če bomo vložili svojo energijo za življenje z odrinjenimi ljudmi, izbrisanimi iz družbe, zaprtimi v prostore žalosti, in ne, če bomo več zaslužili? Naša bogata družba pospešuje zapravljanje za darila in razkošno prehrano. Lepo je, da praznike praznujemo! Veselimo se v želji po edinosti. Božič je praznik upanja. To vključuje tudi srečanja s tistimi, ki ne praznujejo.

Vedno znova rad ponovno prebiram starega pesnika Tagoreja, moža miru in iskalca Boga:

»Ti, ki nosiš skromna oblačila med ubogimi, najbolj nesrečnimi in zavrženimi, ošabnost ti ne bo nikoli dovolila, da se jim približaš. Torej moje srce ne more najti poti, ki vodi k tebi, ki se družiš s tistimi, ki so sami med ubogimi, najbolj nesrečnimi in zavrženimi.«

(Giganjali N°10)

V hiši Lazar mi gre dobro. Srečen sem, ker živim, da sem blizu kapele in da imam trenutke pred Jezusom. Na srečo pazi Odile na mene, na moje zdravje in toliko drugih stvari. Novembra sem bil v Italiji (jaz, ki ne potujem več!) in predaval 700 duhovnikom rimske

škofije. Povedal sem jim, da je treba evangelizirati uboge, predvsem pa biti evangeliziran od njih, vzeti si čas in zapustiti gotovosti mišljenja in živeti z njimi s srcem. Med tem časom sem lahko objel Benedikta XVI. in on mene. Ponižen in preprost je kot jagnje. Sreča zame, da je bil na tem srečanju tudi Patrick Fontaine.

Molite zame, da bom ponižno vstopil v veselje božičnega časa in da bom praznoval upanje.

In posebej molimo za naše brate in sestre Vere in luči in Barke v Siriji.

Hvala za vaša voščila in dobre želje. Hvala predvsem za vez, ki nas vse veže v veliko upanje kljub vsemu, kar je boleče in negotovo v našem svetu.

Lepo vas pozdravljam, Jean